

## O UMIRANJU – odlomki

**I.** Pravi mir bomo dosegli v nebeški domovini. Na svetu pa smo vedno v boju s hudičem, ko se dan na dan bijemo zoper njegove puščice in kopja. Ko se neprenehoma bojujemo z lakomnostjo, z nečistostjo, z jezo, s častihlepnostjo, z mesenimi pregrehami, z vabečimi nasladami sveta. Človekova duša, ki jo hudič oblega in od vseh strani napada, komaj sproti odbija napade in se jim upira. Ko si premagal lakomnost, vstaja nečistost; ko si s prezirom ugnal častihlepnost, te žalosti jeza, napihuje prevzetnost, te vabi pitje; slogo ruši zavist, ljubosumnost trga prijateljstvo. Priganjajo te, da bi klel, četudi Božja postava to prepoveduje; silijo te, da bi prisegal, čeprav tega ne smeš. (3-4)

Toliko preganjanja trpi dan na dan naša duša, toliko nevarnosti stiska naše srce, pa bi se radi še dolgo nastavljali hudičevemu meču. Bolj bi morali želeti in hrepeneti, da bi prav hitro prišla smrt in bi pohiteli h Kristusu, saj nas je sam poučil: 'Resnično, resnično povem vam: 'Jokali in žalovali boste, svet pa se bo veselil. Vi boste žalovali, toda vaša žalost se bo spremenila v veselje' (Jn 16,20). ... Kristusa videti pomeni torej veseliti se; in ni pravega veselja, če ne vidimo Kristusa. Kakšna zaslepljenost srca in kakšna nespametnost je ljubiti stiske, trpljenje in solze na svetu, in ne hiteti v veselje, ki ga nihče ne more vzeti! (5)

To pa se dogaja, ker ni vere, ker nihče ne veruje, da je res, kar obljublja Bog, ki je resničen in je njegova beseda večno trdna. Če ti resen in ugleden mož kaj obljubi, njegovi besedi seveda verjameš in ne pomisliš, da bi te utegnil prevarati, ker veš, da je zanesljiv. Zdaj pa govori s teboj Bog in ti omahuješ z nevernim srcem? Bog ti obljublja nesmrtnost in večnost, če se ločiš s sveta, in ti dvomiš? To se pravi nič ne poznati Boga; to se pravi Kristusa, našega Gospoda in učitelja žaliti z grehom nevere; to se pravi, biti v cerkvi, ki je hiša vere, pa ne imeti vere. (6)

**II.** Dokler živimo na svetu, imamo kristjani z drugim človeškim rodom enako telo, a ločuje nas duh. Dokler si to, kar je umrljivo, ne bo obleklo neumrljivosti (prim. 1 Kor 15,54) in dokler nas Kristus ne bo privedel k Očetu, so nam vse nadloge telesa s človeškim rodom skupne. Tako lakota ne izbira, kadar zemlja daje le borne pridelke. Vsi, pogani in kristjani, gredo v ujetništvo, če sovražnik napade mesto in ga zasede. Ko ni dežja, vsi enako trpijo sušo. Ko se ladja razbije ob čeri, doleti usoda brodoloma vse potnike. Dokler imamo v tem življenju isto telo kot drugi, vsi zbolimo na očeh, trese nas mrzlica, muči nas bolezen naših udov. (II, 8)

Če kristjan ve, zakaj je sprejel vero, bo tudi spoznal, da mora v tem življenju še več trpeti kakor drugi, ker se mora s hudičevim zalezovanjem huje bojevati. Božje pismo nas uči in opominja: ›Sin, ko stopiš v Božjo službo, stoj v pravičnosti in strahu in pripravi svojo dušo za preizkušnjo.‹ In naprej: ›Sprejmi, potrpi, kadar te doleti ponižanje, zakaj v ognju se preizkuša zlato, tisti, ki so Bogu po volji, pa v peči ponižanja‹ (Sir 2,4-5). (9)

Ni zmage, če prej ni boja; ko pa se v spopadu pridobi zmaga, se da zmagovalcem tudi venec. Krmar se pozna v viharju, v boju pa se preizkusi vojak. Lahko se je hvaliti, ko ni nevarnosti; pogum se pokaže, ko se bije pravi boj s sovražnikom. Globoko ukoreninjenega drevesa ne omajajo viharji; v močno ladjo, ki je trdno zgrajena, valovi butajo, a jo ne preluknjajo. Ko se na gumnu veja žito, se klena in zdrava zrna loči od plev, ki jih odnese veter. (12) ...

**IV.** Kako je napačno in kako narobe, če prosimo, naj se zgodi njegova volja, ko pa nas Bog pokliče s tega sveta in povabi, nismo takoj poslušni ukazu njegove volje. Čemu tedaj molimo in prosimo, naj pride nebeško kraljestvo, če nas veseli ujetništvo na zemlji? Čemu s pogostimi molitvami prosimo in želimo, naj skoraj napoči dan kraljestva, če bolj želimo in bolj hrepenimo služiti tukaj hudiču, kakor kraljevati s Kristusom. (18)

Neki naš brat škof, ki je bil izmučen od boleznih in v skrbeh zaradi bližnje smrti, je prosil, da ne bi še umrl. Ko je skoraj že umirajoč molil, je stopil k njemu mladenič, častitljiv po veličastvu, vitke postave in bistrih oči. Takega je mogel videti ob sebi le človek, ki se je že poslavljajal s tega sveta. In ta mladenič mu je z nekakšno nejevoljo in kar z osornim glasom dejal: ›Trpeti se bojite? Umreti nočete? Kaj naj počnem z vami?‹

Tako svari in opominja on, ki ga skrbi, kaj prinese preganjanje; ve pa, kam zdaj kliče. Zato ne usliši sedanje želje, marveč gleda v prihodnost. To je slišal naš umirajoči brat škof za nas. Vsem nam bo v korist, ko slišimo, kako je bil grajan škof, ko je prosil zase, da še ne bi umrl. (19)

**V.** Preljubi bratje! Neprestano moramo premišljevati, da smo se odpovedali svetu in da na njem živimo kot tujci in popotniki. Veselimo se dneva, ko bomo prejeli stalno bivališče v nebesih. Takrat nas bo Gospod oprostil zemeljskih spon in postavil nazaj v raj. Kdo ne bi iz daljne tujine hitel v domovino? Kdo si ne bi srčno želel ugodnega vetra, če bi čez morje potoval domov, da bi čim prej objel svoje drage? Domovina so za nas nebesa, očetje so nam zdaj očaki. Zakaj ne hitimo in ne tečemo, da bi mogli videti domovino in pozdraviti svoje prednike. Tam nas pričakuje veliko število naših dragih. Po nas hrepenijo starši, bratje in otroci. Oni so že rešeni, skrbi pa jih naše zveličanje. Kako se bomo skupaj veselili, ko jih bomo zagledali in se objeli! Kakšna radost in veselje bosta v nebeškem kraljestvu, kjer ne bo smrti! Kako neizmerna in neminljiva blaženost je tam, kjer je življenje večno!

Tam je slavni zbor apostolov, veliko število srečnih prerokov, nešteta množica mučencev, ki so nagrajeni za trpljenje in zmago v slavnem boju; tam so tudi zmagoslavne device, ki so z zdržnostjo pogumno ukrotile poželenje mesa in telesa. Tam uživajo plačilo usmiljeni, ki so opravljali pravična dela, ko so ubogim delili hrano in miloščino. Z izpolnjevanjem Gospodove zapovedi, so spreminjali zemeljsko imetje v nebeške zaklade. K njim, preljubi bratje, hitimo z vsem hrepenenjem in srčno želimo, da bi kmalu srečno prišli h Kristusu! To veliko željo našega srca in naše vere naj v nas vidi Gospod Kristus, saj bo dal bogato plačilo tistim, ki bodo po njem bolj goreče hrepeneli. (26)